

El mig i el centre

Una tendència actual de la llengua escrita sembla preferir l'ús de la paraula centre en lloc de mig. Ens referim, naturalment, a casos en què sempre s'havia usat mig, d'una manera natural i espontània, sense vacil·lacions. Com a designació pròpiament de lloc, centre té un sentit estrictament geomètric —el centre d'un polígon, el centre d'una esfera— o bé geogràfic —el centre d'Europa, el centre de l'illa—. Però referint-nos a certs espais d'extensió més reduïda, per a la designació del punt més o menys equidistant dels extrems o de la perifèria, recorriem usualment a la paraula mig: Ens trobarem al mig de la plaça. Juguen al mig del carrer. Duia una taca al mig de l'esquena. Hi havia un pou al mig del pati. Es en aquests casos en què s'observa aquesta tendència a desistir de mig i substituir-lo per centre.

No creiem pas que sigui possible de delimitar rigorosament els camps d'aplicació de mig i de centre, i la pràctica ha d'oferir casos dubtosos o d'ús optatiu, tenint en compte la diversitat dels significats d'aquests dos mots i els nombrosos matisos que comporten. Potser també, en algun cas, raons d'altra índole —com podria ésser la de voler evitar la repetició d'un mot— poden decidir l'opció entre els dos mots concurrents. Però en els exemples que hem dit, i en d'altres d'anàlegs, no hi ha dubte que valdria la pena de no deixar-se governar per la tendència a què ens hem referit —tendència inconscient, naturalment— i, abans de recórrer a centre en un determinat context, sospesar si mig no hi fóra preferible. Ja ens imaginem que pel que fa a la locució treure del mig, ningú no tindrà la pensada de substituir-la per «treure del centre».

ALBERT JANE